

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	"Shumë prej nesh në Izrael jetojmë në gjendje shoku nga brutaliteti": Regjisori Amos Gitai rikthehet te Gaza
ADRESA	https://www.gazetaexpress.com/shume-prej-nesh-ne-izrael-jetojme-ne-gjendje-shoku-nga-brutaliteti-regjisori-amos-gitai-rikthehet-te-gaza/
BURIMI	gazetaexpress.com
GJENDJA	online

KOHA

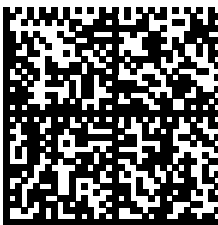
KAPUR NGA NE	6 shtator 2026, 00:14:15 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	4 shtator 2026, 19:03:26 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	b137a94318218b92cafa5e118cc83cf89f8ac119926fa890a4aebaedffb05ae7
TEKSTI	7c5773dafd73b87046e05a1f12c1b0b12c805341d691b3e3ba0d2f0b96b36711
PAMJA	03a736e7ac6525b9ed895c1f10829b593a4cf949ae105d0b886bf585f2b874af

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	3591e427fca5469129e952829dee07debfebbe53a7b5dec9bfc8b5141402729b
E MËPARSHMJA	—
RRËNJA MERKLE	d89e5ec5efe1351dd0d9135745902b78dd7fa58cfb7475e88033a492e464611a
ANKORUAR	Polygon PoS · bllok 47086362
TRANSAKSIONI	0x311244189763d8704b23b9152a8422dd79e30a90c1264d1757967b7d25d9e1d2
IPFS	QmWYGTuNqKfjCy4xCKCzoMJdEo7bY6B7o8BrYZCxFuova

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/3591e427fca5469129e952829dee07debfebbe53a7b5dec9bfc8b5141402729b>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

Arte

Express

Gazeta Express

04/09/2026 21:03

“Shumë prej nesh në Izrael jetojmë në gjendje shoku nga brutaliteti”: Regjisori Amos Gitai rikthehet te Gaza

Regjisori dhe skenaristi veteran izraelit Amos Gitai, i cilësuar dikur si “Vala e Re me një njeri e Izraelit”, është rikthyer në Festivalin e Filmit në Venecia me “The Road to Jericho”, një film të ri poetik që përpiqet të vërë në pah gjendjen e palestinezëve në Bregun Perëndimor të pushtuar.

Fshati palestinez Khan al-Ahmar ndodhet pranë autostradës së pluhurosur Highway-1, mes Jerusalemit dhe Jerikos, në Bregun Perëndimor të pushtuar nga Izraeli.

Në qendër të fshatit ndodhet e ashtuquajtura “shkolla e gomave”, një strukturë e brishtë e ndërtuar nga goma, dru dhe baltë, të cilën e ndjekin rreth 300 djem dhe vajza beduinë.

Autoritetet izraelite nuk u dhanë banorëve leje zyrtare ndërtimi dhe e shpallën të gjithë vendbanimin të paligjshëm.

Gjatë tetë viteve të fundit, shkolla ka funksionuar nën kërcënimin e vazhdueshëm të prishjes dhe është kthyer në një simbol të rezistencës ndaj dhunës së kolonëve.

Sipas regjisorit dhe skenaristit veteran izraelit Amos Gitai, vetëm presioni ndërkombëtar ka bërë që shkolla të vazhdojë të qëndrojë e hapur.

“Shkolla është shndërruar në një lloj testi. Është një provë për të parë deri ku është e gatshme të shkojë bashkësia ndërkombëtare për të mbrojtur të drejtat e njerëzve të Khan al-Ahmarit”, thotë ai.

“Për një herë, në këtë çështje, Evropa u ngrit dhe tha jo.”

Sa i përket së ardhmes, megjithatë, askush nuk mund ta dijë me siguri.

“Shkolla e gomave” në Khan al-Ahmar shërben si një pikë qendrore për dokumentarin e ri të Gitait, “The Road to Jericho”, një film i rrjedhshëm dhe tronditës që e paraqet historinë e trazuar të viteve të fundit si një rrymë të fuqishme ngjarjesh.

Duke trajtuar çështjen e Bregut Perëndimor të pushtuar, Gitai, tashmë 75 vjeç, eksploron edhe rolin e tij personal si vëzhgues dhe komentues i vazhdueshëm i konfliktit.

Ai rikthehet te arkivi i tij i gjerë kinematografik, që përfshin dekada pune nga një regjisor të cilin kritikë Michael Atkinson dikur e quajti “Vala e Re me një njeri e Izraelit”.

Filmi kombinon portretin dokumentar të shkollës me pamje arkivore nga 40 vitet e fundit.

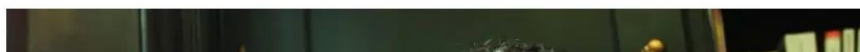
Mes tyre shfaqet edhe një fragment me dramaturgun Arthur Miller nga drama e Gitait “Eden” e vitit 2001, si dhe intervista arkivore me Shimon Peres dhe Yitzhak Rabin gjatë periudhës së marrëveshjeve të Oslos në mesin e viteve '90, që atëherë krijuan shpresa të mëdha për paqe.

Gitai pranon se e ardhmja dukej shumë më e ndritshme në atë periudhë.

Por, sipas tij, shumica e figurave më të mençura politike të asaj kohe tashmë janë larguar nga skena.

“Vrasja e Rabinut në vitin 1995 nga një student izraelit i ekstremit të djathtë ia preu kokën përpjekjeve për të krijuar dialog”, shpjegon Gitai.

“Rabin ishte shumë i drejtpërdrejtë dhe shumë realist.”

“Ai dëshironte një marrëveshje dhe ishte i gatshëm t’i vendoste të gjitha çështjet në tavolinë dhe t’i diskutonte, sepse e dinte se një marrëveshje nuk mund të imponohet.”

“Një marrëveshje duhet të jetë diçka për të cilën të gjitha palët bien dakord.”

Po sot?

“E gjithë kjo ka ikur”, thotë Gitai prerë.

“Gjithçka është destabilizuar dhe tani jemi në duart e njerëzve që nuk duan paqe, qofshin ata kolonë të ekstremit të djathtë apo Hamas.”

“Prandaj, kjo është absolutisht periudha më e keqe që kam përjetuar në jetën time.”

“Shumë prej nesh në Izrael gjatë tre viteve të fundit kemi jetuar në një gjendje shoku përballë niveleve të dhunës dhe brutalitetit që po shohim.”

“The Road to Jericho” është një nga disa filma të Festivalit të Filmit në Venecia të këtij viti që fokusohen drejtpërdrejt në Lindjen e Mesme.

“NAZA”, një bashkëprodhim me “The Guardian” që shfaqet në konkurrën kryesore, përqendrohet në rolin e ushtrisë izraelite në vrasjen masive të civilëve palestinezë.

Ndërkohë, “Raj’in (We Shall Return)”, një dokumentar në realitet virtual për spastrimin etnik në Bregun Perëndimor, është një nga veprat më tronditëse të seksionit “Venice Immersive”.

“The Road to Jericho”, megjithatë, ka një qasje krejtësisht tjetër.

Filmi i ngjan më shumë një poeme vizuale, është eliptik, emocional dhe qëndron sa më larg një trajtimi polemizues, ndonëse tema është thellësisht politike.

“Punën time e konsideroj një gjest qytetar”, thotë Gitai.

“Unë bëj filma kur diçka më prek ose më shqetëson. Ky është gjithmonë shkaktari.”

Ai e vizitoi për herë të parë Khan al-Ahmarin rreth dhjetë vjet më parë, ndërsa po xhironte një tjetër film, dhe u prek nga këmbëngulja dhe përkushtimi i komunitetit beduin.

“Doia ta nërdoria kinemanë në të mbroitur shkollën”, thotë ai.

Megjithatë, Gitai është i kujdesshëm ndaj filmave që paraqesin të vërteta absolute apo që nisen me një agjendë të përcaktuar qartë.

“Nuk besoj se arti e ndryshon realitetin”, thotë ai.

“Kjo nuk ka ndodhur kurrë.”

“Ajo që arti mund të bëjë është të lërë një gjurmë në kujtesë dhe kjo është e rëndësishme.”

“Mitralozët dhe paratë e lëvizin botën, por edhe idetë e bëjnë këtë. Dhe kinemaja është një mjet i jashtëzakonshëm për idetë.”

Në dokumentarin e tij të vitit 1982, “Field Diary”, për Gazën në prag të Luftës së Libanit, regjisori kishte intervistuar Bassam Shakaa, në atë kohë kryetar i Nablusit.

Shakaa përdorte karrocë invalidi pasi kishte humbur një këmbë në një sulm nga kolonë izraelitë.

Gitai e kishte pyetur nëse e konsideronte veten optimist apo pesimist.

“Pesimizmi është një luks që ne nuk mund t’ia lejojmë vetes”, ishte përgjigjur Shakaa.

Më shumë se 40 vjet më vonë, ato fjalë duken edhe më domethënëse.

“Nuk e di nëse jam optimist”, thotë Gitai.

“Do të ishte naive ta thosha këtë kur shohim gjithçka që po ndodh.”

“Por shikoni Evropën 80 vjet më parë, një kontinent që u bë skenë e vrasjes së miliona e miliona njerëzve. Ky është një shembull historik i rëndësishëm.”

“Ai tregon se njerëzit gjithmonë mund të ribashkohen dhe të rindërtojnë, edhe pas tmerrit të Luftës së Dytë Botërore.”

“Prandaj duhet ta ruajmë shpresën.”

“Shpresa dhe idetë janë motorët e mëdhenj të ndryshimit”, përfundon Amos Gitai.
/GazetaExpress/

Share Now

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.